

STS de 22 de gener de 2014, recurs 3090/2012

Els contractes de col·laboració social a l'Administració pública: requisits d'utilitat social i temporalitat (accés al text de la sentència)

Una conselleria autonòmica va contractar en data 1 de juliol de 2008 una treballadora com a auxiliar administrativa sota el règim de col·laboració social (previst en el *Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio, por el que se regulan diversas medidas de fomento del empleo*) per a realitzar, entre d'altres, les següents funcions: registre de sortides, arxiu, control de comunicats de baixa, confirmació i altes de la incapacitat temporal, passar pel sistema RED de la Seguretat Social determinats informes, control dels comunicats d'accidents.

El contracte es va prorrogar en diverses ocasions, fins el 31 de maig de 2011. La treballadora va demandar la Conselleria per acomiadament.

El TS realitza una síntesi sobre les possibilitats d'ús d'aquest contracte a l'Administració:

- El *Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio*, disposa que **per a què una Administració faci ús d'aquest contracte, ha de ser d'utilitat social**. La jurisprudència entén que **es presumeix iuris tantum que tota feina realitzada per a una Administració compleix amb aquesta previsió**.
- Així mateix, segons el referit *Real Decreto* **la durada màxima del treball ha de ser com a màxim aquella que manqui al treballador per percebre en la prestació o subsidi per atur**, mentre que per la seva banda, **l'art. 213 LGSS estableix somerament que aquest tipus de contractes té caràcter temporal**.
- **En un primer moment, el TS entenia que la temporalitat quedava acreditada amb la simple vinculació a perceptors de prestacions per atur**, que mai són per definició indefinides, resultant llavors indiferent el tipus de funcions a realitzar.
- No obstant, **el TS va modificar la seva doctrina** per la que regeix actualment, **en entendre que la temporalitat sí que ha de venir determinada pel tipus de treball objecte del contracte**. Aquesta temporalitat actua amb independència que s'hagi establert una durada màxima del contracte, i per tant s'ha de regir per les normes comunes dels contractes temporals.
- L'art. 39.1 del *Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio* **exigeix a l'Administració l'acreditació de l'obra, treball o servei que es vagi a realitzar i la seva exacta localització, així com la durada prevista i l'actuació dels treballadors per especialitat i categoria**. Per això, no encaixarien aquestes obligacions si es permetés una mera referència a la temporalitat de la prestació per atur.

Per tot això, **el TS declara l'acomiadament com a improcedent en realitzar la treballadora funcions que es corresponen amb activitats normals i permanents de l'Administració sense que s'hagi justificat cap fet determinant de la temporalitat, havent-se mantingut la relació durant més de 2 anys a partir de successives prorrogues (límit vigent en aquell moment). No existeix tampoc causa vàlida de temporalitat.**